

Guido Belcanto: „Leve de smartlap!”

Op zijn debuutplaat „Op Zoek Naar Romantiek” ontloopt Guido Belcanto zich als de nieuwe koning van het Vlaamse levenslied. In de dertien nummers op de plaat komen de thema's aan bod die volgens hem ieder menschenleven uitmaken: liefdesmart, moe, droef, melancholisch, een lach en een traan, als het ware. „Gevoelens overbrengen, daar gaat het om”, zegt hij. „In Vlaanderen wordt vaak op het smartlap-generie neergekeken. Daar doe ik niet aan mee. Méér zelfs: het is het enige soort liedjes dat ik wil zingen.”

Het levenslied zit Guido Belcanto sinds zijn debuut in het lijf bakken. „Ik groei op in een café”, vertelt hij. „De juke-box draait zijn stemtel op mijn onstuikelijk muzikale bewustzijn. In het begin van de jaren zestig waren Elvis, de vroege Beatles en The Everly Brothers raar populair. Maar ook Vlaamse zangers als Will Tura en Rocco Granata zamen in de lift. Zij waren mijn eerste muzikale invloeden. De jaren

straathoek en in ieder café”, zegt hij. „Liedjes van Will Tura, Freddy Quinn, de Zangers Zonder Naam en Edith Piaf, ik leerde Vlaanderen op een heel andere manier kennen. Het was een heel belangrijke periode voor wat zou volgen: het was de prentable fase van Guido Belcanto.”

In 1985 debuuteerde Guido Belcanto officieel op de planken. „Dat gebeurde in het Theater Pallas in Antwerpen”, zegt hij. „Het was een vreemde ervaring. Ik stond als een circusklomp op het podium. Ik was bang dat het publiek mijn liedjes niet zou begrijpen of te ernstig zou nemen. Daarom smeerde ik het sentiment veel te dik uit. Ik twaalfde aan mezelf. Daar is nu gelukkig geen sprake meer van. Ik krijg met plezier terug op die theater-periode, maar ik besef toch dat ik eerder in een café of in een feesttent in een boerenstreek thuisloos. Dat is mijn filosofie. Optreden in nachtklubs en cabarets zou ideal zijn, maar dat circuit is in Vlaanderen zo goed als onbestaand.”

Subtiel
In de liedjes van Guido Belcanto worden paar sentiment en fijne humor heel subtiel met elkaar gekombinerd. „Dat doe ik niet bewust”, zegt de zanger. „Het leven is zo schietfroom: de ene dag is het leuk, de andere intuisie. Het leven is een

„Ik wil een tegengewicht zijn voor de puur commerciële manier waarop de meeste Vlaamse zangers muziek maken”, gaat hij verder. „Ik weet zeker dat daar behoefte aan is. Daarom vind ik het ook zo belangrijk dat mijn eijpe vijf de deur uit

gaat. Ik doe er alles voor: ik ga in cafés pinnen plakken, ik neem deel aan modeshows. Rijk zal ik er nooit van worden, maar als er van „Op Zoek Naar Romantiek” 5.000 exemplaren over de toerbank gaan, mag ik een tweede plaat maken. Of ik

daar al liedjes voor heb? Ik denk dat er al een zevental in de schuif liggen.” (D.V.)

■ Guido Belcanto & Het Orkest Zijner Dromen treden op vrijdag 16 juni om 23 u. op in Cartoon's, Kassestraat 4-6 in Antwerpen.

Guido Belcanto nodigt Hollandse Dames van Lichte Zeden ten dans

Amsterdam tek momenteel trouwens de dagen af tot 'El Guido' vanop de planken zijn boodschappen over de vrouw van de bakker, plastic bloementuilen en echte mannen scheren zich met Gillet zal verkondigen. Op 17 april gaat Guido Belcanto immers in première in de 'Kleine Komedie' in Amsterdam waar hij vijf maanden na elkaar zijn liefdesperikelen zal opbichten. Belcanto keerde ondertussen al terug van een verkennde trip door de Amsterdamse straten. Belangrijkste doel aldaar was contact opnemen met de prostitutievereniging 'De Rode Draad'. Met al zijn charmes pakte hij de dames van lichte zeden naar hun interesse in zijn verrichtingen. Het resultaat is dat bij de première maar liefst 48 Amster-

'MUZIK IS MIJN MAITRESSE'

Guido Belcanto toont zijn nieuwe plaat, Bonafide en Juliette. Lu. 1985-8

Ruwe diamant Guido Belcanto met tango's, meediners en walsen

Voor een Vlaming is Belcanto behoorlijk expliciet. Als hij een van zijn mooiste zwijnestukken zingt — Mijn neefje heeft me bedrogen — appeltje bij niet alleen aan de humor: „Ik trapte mijn laars los door de draad. Mijn hart was gebroken en zo ook mijn tren”. Hij scheidt zijn liefde echter ook uit voor 'hoer en kaatwijk, vulgote en gemeten'.

Dat nu mag niet op de Nederlandse radio. De Bundles moen op tv de grofste toespelingen maken, de Panorama kan zich buigen gaan aan de zelfkant van het leven, het hebt Nederlandse volk verlekken zich aan de Chippendales, maar de onuitsprekende norm in Hill verstaan is een omstuitbaar hypocriete. En ik wijd me daar zo over op omdat juist daar zo weinig zich druk maken over zo weinig gedraaide Nederlandse liedjes.

In zijn theaterconcert kan Belcanto zich, zelfs enigzins terughoudend, zien van een, voor Nederlanders ongebruikelijke kant. Op een repertoire van tango's, meediners, walsen en uitsverlieders is hij een tekst-

Als Guido Belcanto een traan zingt dan is het een traan

— THEATER —
Guido Belcanto & Het Orkest Zijner Dromen: Plaisir d'Amour, De Komedie Amsterdam tot 27 sept Tournee.

Neo-sentimenteel, inderdaad klinkt en gelikt? Nou nee! Guido dinkt zijn hoofd nog een dieper tussen de schouders en is wat houterig heen en weer. Zij grijpt veelvuldig naar zijn hart voeds bij regelmatig of zijn nek zit. En natuurlijk kijkt hij ver de wereld in, want met de mel het maar niet kluken. Maar z een traan, dan is het een traan. B is acht.

Na Balzac der Gebroken dwaalt de Vlaming Belcanto met d'Amour door het Nederlandshoud onder het motto 'Belcanto duurt slechts een moment, liefdes overvloedig een leven lang mee. Met zijn dapse stem die klinkt wollen deken en die van pure si controle over de laatste noten i zod wel eens verliest, bezingt i alle mogelijke gedaantes van de duivelin, hoer, engel, horion grond.

aan HART JACOB
s vromen en al-
bomend. De
vrenten, hromen, charman-
ten en helderzinnen. Te
wonen in de wereld van Gu-
do Belcanto, in zijn bewon-
heden. En in Brussel-Zuid,
dise waar het huizen van de
Belgische heidheid de
Vlaamse plakken en kwad-
rijen verlaten en ge-
schiedende meeren en verhoor
duinje. Het goedertieren zwij-

schouwen stonden.
De lippen spelen met een
dun spijrige, 185 is 45. In
vijftien jaar de wijfgenom
van het levenslied, van het
Vlaamse levenslied, hij schreef
sinds die eerste momenten
sich niet meer rijk. Pla-
stische reuze veroverde. Het
singer moet meekant de pijn
in hartstocht. De man die
niet Eric van der. De dichter
in zijn hoofd is bevestigd.
185 deed 1580 spreken,
maakt vijf keer, had voor-

meer het geven.
185 is het bevestigd.
Een: Niet zijn oude i
half Victor zwaarte in
dullende gaven van
Vlaamse lied, de Kro-
nenden. Hetzelfde
op, jufte, boogschiet-
ring, misde en vint
dekte bij zijn gaven. In
meenen het trouwe te
meenen, een melie zing-
en hij hoedde de spreke
die laatste dachten

Guido Be

'Ik Leid Een Eén m

Zijn nieuwe plaat, Plastic Rozen Verwelken Niet, klinkt al even smartelijk als zijn eersteling, Op Zoek Naar Romantiek. Guido Belcanto verrijkt het Vlaamse lied met teksten over zelfmoord en sadomaso-

Guido Beltrando

Guido Belcanto

Geheime bekenntnissen

De onverbloemde, geheel naar waarheid geschreven
levensloop van Guido Belcanto.

Triomf en tragiek van een transgendere troubadour,
rozenkweker op de mesthoop des levens.

Zijn prille kinderjaren,

het verhaal van een jongen die liever een meisje wilde zijn,

en de moordende zoektocht naar zichzelf,

van de straatzanger die koning werd
van het Vlaamse levenslied.

Zijn triomfen en successen,

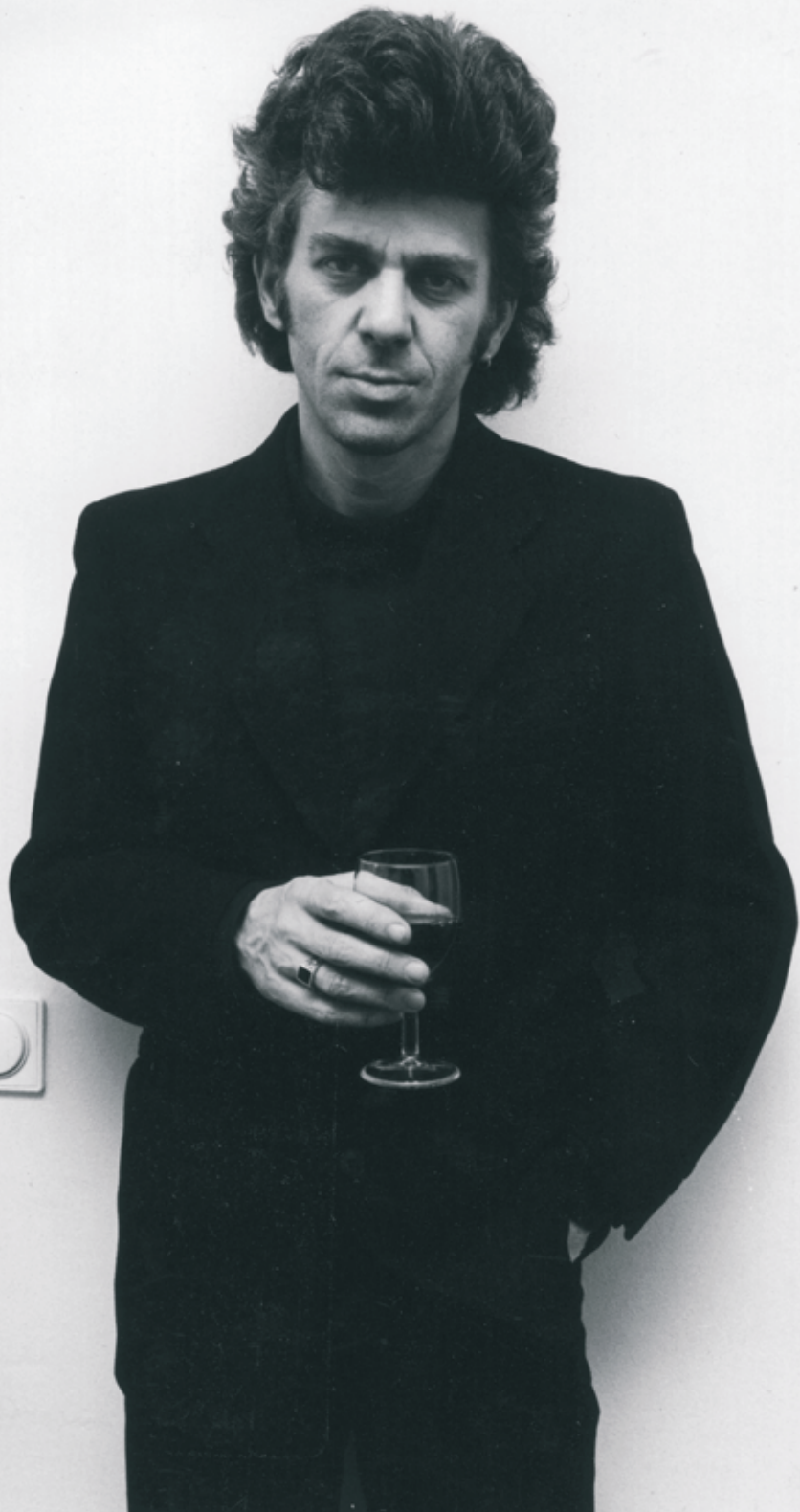
amoureuze avonturen,

demonen en depressies,

seks, drugs en rock-'n-roll,

de uitvinding van zijn eigen vrouw.

Een leven dat leest als een roman.

Inhoud

<i>Voorwoord</i>	7
<i>Inleiding</i>	11
1. Mijn kinderjaren	25
2. Jeugdjaren in Turnhout	61
3. De ambitieuze jongeling	107
4. Verhuis naar het beloofde land, Antwerpen	129
5. Rock-'n-roll days	153
6. De avonturen van een straatzanger	175
7. De doorbraak als chansonnier	195
8. Belcanto ontmoet Pantani	247
9. Plastic rozen verwelken niet	261
10. De geboorte van een zoon	283
11. Een tempel voor Gina	297
12. Jaren van duisternis en ellende	317
13. Verrijzenis uit het graf	335
14. De beroemdste travestiet van Vlaanderen	347
15. Fatale vrouwen	373
16. Adieu Antwerpen	399
17. Joeky, mannin en madaman	427
18. Kind van de goden	443
<i>Discografie</i>	448

'WE ARE ALL IN THE GUTTER,
BUT SOME OF US SEE THE STARS.'

– *Oscar Wilde*

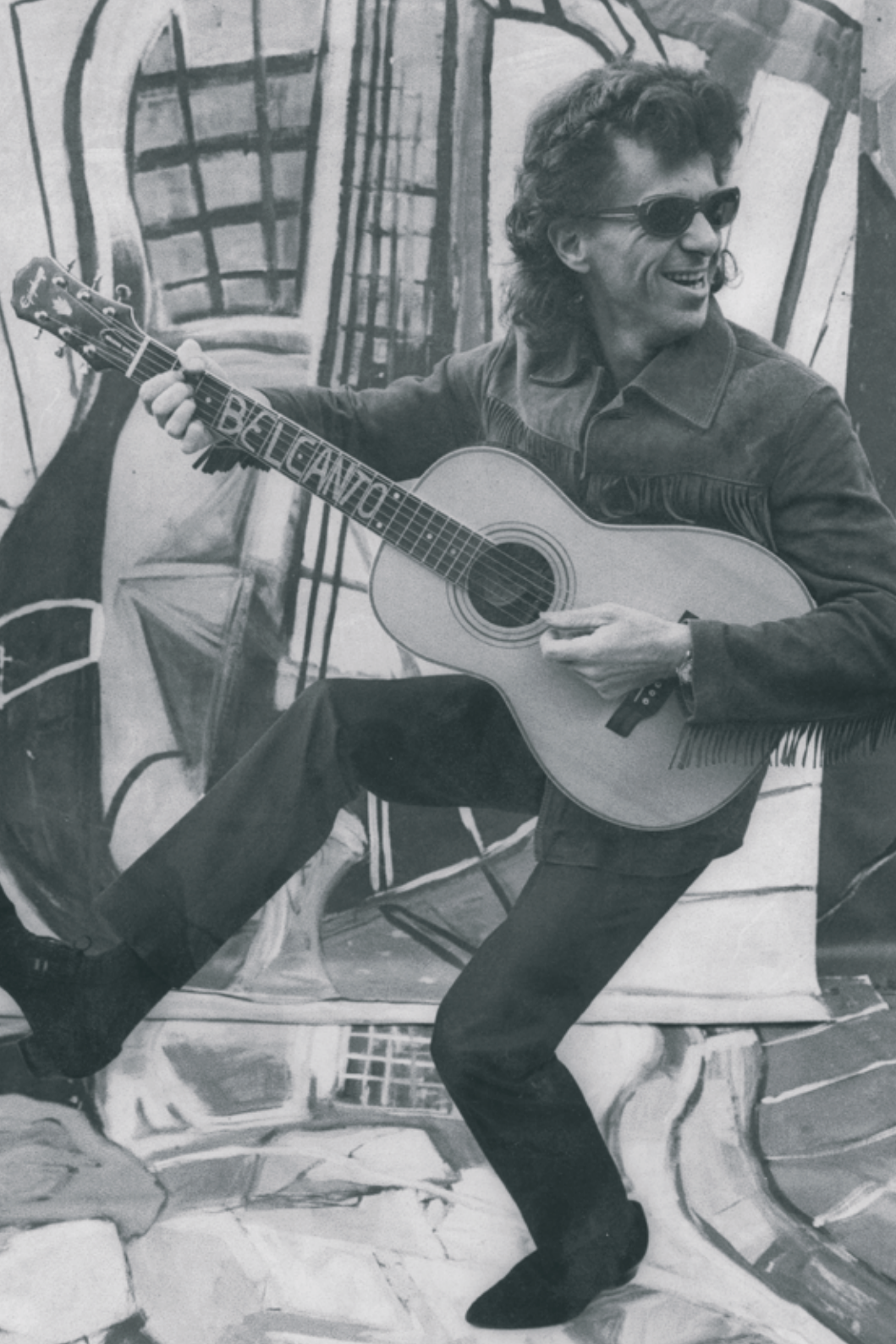
Voorwoord

Toen me de vraag werd gesteld om een boek te schrijven over de geschiedenis van mijn leven, vroeg ik mij in alle ernst af of mijn levensloop wel interessant genoeg was om te worden gepubliceerd in boekvorm. Ik vroeg me af of iemand, mijn trouwe fans uitgezonderd, daarop zat te wachten. Dat mijn liedjes interessant waren, was bewezen. Er was een publiek voor. Ze werden gedraaid op de radio. Mijn platen waren interessant want ze werden gekocht, weliswaar niet in massale hoeveelheden, maar zeker voldoende om te kunnen spreken van een schare hondstrouwe aanhangers. Ook mijn optredens waren interessant want er kwam steevast een hoop volk naar kijken. Maar mijn privéleven? Was dat wel interessant genoeg? Was het interessanter dan het leven van pakweg een dokwerker of een tramchauffeur? Bevatte het voldoende beklijvende episodes om de mensen naar de keel te grijpen? Ik wist het niet. Ik wist wel dat ik geen boek wilde schrijven dat alleen mijn fans zou kunnen plezieren. Ik heb een hekel aan die pseudo-vedetten en mediafiguren die zichzelf zo belangrijk vinden dat ze een boekje schrijven met hun zielenroerselen dat het niveau van de roddelbladen niet overschrijdt. Ik vind het een zeer pretentieuze gedachte om ervan uit te gaan dat jouw levensloop de mensen zou interesseren, louter op basis van het feit dat je bekend bent. Waren er in mijn leven dingen gebeurd die zo relevant waren dat ze iedereen konden boeien? Had ik meningen en standpunten te verkondigen die voor iedereen betekenis konden hebben? Zou het verhaal leerzaam kunnen zijn voor alle mensen? Ik besloot eraan te beginnen, gewoon om een antwoord te vinden op die vraag. Ik begon er dus aan voor mezelf. Met die motivatie heb ik ook altijd liedjes

geschreven: in de eerste plaats voor mijn eigen plezier, vanuit een onweerstaanbare drang om iets moois te scheppen, daarbij de hoop koesterend dat zoveel mogelijk mensen het ook mooi zouden vinden.

Tijdens het schrijven van mijn levensverhaal kwamen gebeurtenissen aan de oppervlakte waarvan ik het bestaan was vergeten. Vele zaken die in de kelder van mijn geheugen lagen te vegeteren, kwamen mij weer helder voor de geest te staan, net alsof ik ze gisteren had beleefd. Gebeurtenissen die ik goeddeels verdrongen achtte, baanden zich onweerstaanbaar een weg naar buiten. Het was een intens graafwerk in mijn eigen verleden en dat was interessant voor mezelf. Maar gold dat ook voor het publiek? Het leven van Oscar Wilde was interessant. Het leven van Che Guevara, Arthur Rimbaud, Mata Hari, Charlie Chaplin, Moeder Teresa, Jacques Brel, Pater Damiaan, Charles Baudelaire, Victor Hugo, Fidel Castro, Diego Maradona, Rik Van Steenbergen, John Massis, Maria Callas, Mohammed Ali, Mahatma Gandhi, Marilyn Monroe, Charles Bukowski, deze levens waren interessant. Wie was ik om te denken dat mijn leven interessant was? Toch heb ik het opgeschreven. Ik dacht: misschien is het interessant voor de mensen om te weten wie mij muzikaal heeft beïnvloed. Misschien is het interessant om te weten hoe travestie ineensteekt. Misschien is het interessant om te weten hoe het leven is van een straatzanger, hoe de rosse buurt van Antwerpen er veertig jaar geleden uitzag, hoe het is om opgenomen te zijn in een psychiatrisch ziekenhuis. Nu het geschreven is, weet ik nog steeds niet of het allemaal wel de moeite waard is. Eén ding is zeker: het was interessant om dit boek te schrijven. Ik kan alleen maar hopen dat u het even interessant vindt om het te lezen.

Guido Belcanto

Jongelinge
nadenkend over een nieuwe lied:
de Pipiblues

Inleiding

BERLIJN, HERFST 1984

Het hoertje dat mij aansprak op het trottoir van de Potsdamer Strasse te Berlijn zag er niet noemenswaardig begeerlijk uit. Beweren dat ze lelijk was, zou evenmin met de waarheid stroken, doch ze was klein en eerder schriel gebouwd, en de lichaamsdelen die men algemeen beschouwt als de vrouwelijke troefkaarten bij uitstek, waren bij haar slechts op povere wijze tot ontwikkeling gekomen. Haar borsten vielen met het blote oog nauwelijks waar te nemen, meer zelfs, men moest al van zeer goeden wille zijn om te kunnen spreken van enige boezemvorming, en wat de rondingen van haar heupen betreft, deze waren, helaas voor haar, niet van dien aard dat ze mij onmiddellijk tot ontuchtige gedachten vermochten aan te sporen. Dit meisje was simpelweg niet lustopwekkend, zo kon men naar waarheid stellen. Toch stond zij daar op de stoep het oudste beroep ter wereld uit te oefenen. Ik was van oordeel dat ze weinig kans maakte om fortuin te maken in deze bedrijfstak, maar de wijze waarop zij vroeg ‘Suchen Sie ein Mädchen?’ ontroerde mij dermate dat ik besloot om met haar mee te gaan.

De Duitse taal kan zeer zwoel klinken, vooral als de woorden uit de mond komen van een straathoertje. ‘Suchen Sie ein Mädchen?’ Tja, om eerlijk te zijn, ik was inderdaad op zoek naar een meisje. Ik doolde al vier dagen rond in de stad op zoek naar een meisje. Niet zomaar een willekeurig meisje, o neen, niet zomaar eender wie. Ik was op zoek naar het meisje

in mezelf, het meisje van wie ik wist dat ze diep in mijn binnenste leefde, maar niet hoe ik ermee om moest gaan. Het was een zoektocht naar de kern van mijn ziel, een ziel die verscheurd was door twijfels omtrent mijn seksuele identiteit. Ik was een levend raadsel voor mezelf. Wanhopig was ik op zoek naar enige duidelijkheid en die hoopte ik te vinden in Berlijn. Ik was afgereisd met wilde fantasieën in mijn hoofd. Ik had veel gelezen over het vroegere Berlijn, het Berlijn van het interbellum, de jaren '20 en '30, toen de Duitse hoofdstad een oord van verderf was, met talloze clubs en cabarets waar de decadentie hoogtij vierde. Ik had het ongelooflijke, aangrijpende levensverhaal gelezen van Charlotte von Mahlsdorf, een transseksuele vrouw die in 1928 in Berlijn geboren werd als Lothar Berfelde, op vijftienjarige leeftijd zijn vader vermoordde om zijn moeder te beschermen, en als homo en transseksueel de nazi's, de stasi's en de neonazi's overleefde. Het boek *Ik ben mijn eigen vrouw* is een verhaal van menselijke moed, goedheid en ongebreidelde levensdrang. Het had me naar de keel gegrepen en mijn ogen geopend. In die tijd bestond het leven van transseksuelen en travestieten openlijk in Berlijn! Er werden theaterstukken en liedjes over gemaakt. Deze levenswijze werd in artistieke kringen bijna verheerlijkt. Dat trok me geweldig aan, want ik voelde dat ik ook zo was, half man en half vrouw, maar ik kon het voor mezelf niet plaatsen. Het bracht me in de war, ik lag er hopeloos mee in de knoop. In Berlijn hoopte ik antwoorden te vinden.

Ik was verzot op de zwoele liederen van Marlène Dietrich en Zarah Leander, vrouwen met een geheimzinnige, dubbelzinnige seksualiteit. Ze hadden iets stoer mannelijks en waren ongelooflijk vrouwelijk tegelijk. Het waren supersensuele vrouwen, die zongen met een lage mannelijke stem. Schaamteloos bezongen ze de lusten en de gevaren der vleselijke zon-

den. In mijn ogen waren het godenvrouwen, superieure, mysterieuze wezens. Hun platen klonken ongelooflijk broeierig en decadent. Ze richtten zich rechtstreeks tot de onderbuik. Ik was erdoor betoverd. Ik wilde de plek zien waar ze vandaan kwamen en waar ze beroemd waren geworden. Mijn reis had de allure van een bedevaart. Ik wilde op zoek gaan naar de sporen van het oude decadente Berlijn met zijn travestietenclubs. Ik wou zien of dat milieu nog steeds bestond, een milieu waarin ik mezelf zou kunnen tonen als vrouw. Ik wilde weten of er kansen waren om mijn innerlijke knopen te ontwarren en of er eventueel mogelijkheden waren om op te treden in zo'n club. Ik reisde naar Berlijn en ik had een plan. Naast een tas vol vrouwenkleren, nam ik ook een fototoestel mee. Ik zou me voordoen als een reporter-fotograaf die in opdracht van een belangrijk Belgisch blad een reportage maakte over de travestiescene in Berlijn. Zo zou ik een kijkje kunnen nemen achter de schermen van deze duistere wereld en op deze manier misschien dichterbij de waarheid komen omtrent mezelf.

Mijn romantisch beeld over het oude Berlijn werd al meteen de grond in geboord toen ik in de stad arriveerde. Ik stapte van de trein en zag nergens mooie gebouwen, vond nergens smalle steegjes, geen gezellige kroegen, geen enkel spoor van de oude vergane glorie. Ik kwam terecht in een lelijke, modern ogende stad met bijna allemaal nieuwe gebouwen, brede straten en onvriendelijke mensen. In mijn romantische verbeelding had ik uit het oog verloren dat Berlijn op het einde van de Tweede Wereldoorlog bijna helemaal was platgebombardeed. Heel die oude stad was van de kaart geveegd. Ik bevond mij in het centrum van Berlijn en het was alsof ik rondliep in een randgemeente van Antwerpen. Ik zag niks anders dan lelijke, fantasieloze flatgebouwen. Zelfs het operagebouw bleek

een afschuwelijk misbaksel van staal, glas en beton. Hoe was het mogelijk? Hier trad toch Herbert von Karajan op, met de Berliner Philharmoniker? Ik dacht dat het een eeuwenoud gebouw zou zijn met de grandeur van een paleis. Maar het was een architecturale miskleun van jewelste. De stad had een negatief effect op mij. Ik vond haar koud en hard. Nergens vond ik warmte. Ik had met niemand contact. Ook de zoektocht naar de door mij begeerde travestiescene verliep niet naar wens. In tijdschriften en dagbladen vond ik seksadvertenties, waarin travestieten en transseksuelen hun diensten aanboden. Ik zag ook adressen van clubs waar shows opgevoerd werden. Ik belde een paar keer zo'n seksnummer. Ik werd bijna toegebluft door de telefoon, hard en onvriendelijk, en ik viel omver bij het horen van de prijs voor een bezoekje. Wat was Berlijn toch duur! Het hotelletje waar ik logeerde was niet veel soeps en voor mij zo goed als onbetaalbaar. Na twee nachten verhuisde ik noodgedwongen naar een troosteloze buitenwijk, waar ik een kamer vond in een pension. Daar sliep ik op een stapelbed met nog een andere, mij onbekende persoon, van Poolse afkomst. Dat kon mijn budget juist aan.

De truc van de reporter-fotograaf werkte wonderwel. Ik bezocht een aantal clubs waar ik zonder uitzondering gratis binnen mocht. Mijn foto toestel maakte indruk, en tijdens de voorstelling zat ik notities te maken. Het leek helemaal echt. Maar de shows vielen me lelijk tegen. Daar stonden mannen op het podium die er ofwel overdreven vrouwelijk uitzagen ofwel ronduit belachelijk. Gekleed in smakeloze kitschkleren brachten ze derderangsimities van beroemde diva's als Marilyn Monroe, Dalida en Marlene Dietrich. Ook Liza Minelli natuurlijk. Hoe afgezaagd! Bovendien werd er nergens echt gezongen, het was overal playback. Hoe kan je in godsnaam

meegesleept worden door een playbacknummer? Wat er zich afspeelde op het podium was bedroevend, maar in de zaal was de sfeer evenmin opbeurend. Het publiek bestond hoofdzakelijk uit groepjes verdwaalde handelsreizigers of dronken soldaten, niet bepaald het soort mensen met wie ik mij verwant voelde. Het spektakel en het publiek, het zag er allemaal zo triest uit! Wat zat ik hier in godsnaam te doen? En hoe schabouwelijk duur waren die consumpties! Neen, in deze sferen moest ik het niet gaan zoeken, hier zou ik geen beter inzicht krijgen in de kronkelwegen van mijn natuur.

Ik had inmiddels de leeftijd van dertig jaar bereikt en worstelde nog steeds enorm met mijn seksuele geaardheid. Dat verlangen om vrouw te zijn en mij als vrouw te kleden, ik kon er niet aan uit. Hoe kwam het toch dat ik zo was? Waarom kon ik dat niet laten? Niemand was op de hoogte van mijn verscheurdheid, ik liep al mijn hele leven rond met dat grote geheim.

Dat ik geen transseksueel ben, wist ik zeker. Ik heb nooit, zoals transseksuelen, het gevoel gehad dat ik in een verkeerd lichaam zat. Ik heb me nooit willen laten ombouwen. Maar als ik had mogen kiezen, dan was ik zeker een vrouw geweest. Ik voel mij veel meer verwant met vrouwen dan met mannen. Dat gevoel is er altijd al geweest. Ik was een meisjesachtige jongen, ik identificeerde mij niet met mannelijke rolmodellen zoals James Dean of De Rode Ridder of Elvis Presley. Ik wilde liever zijn zoals prinses Paola of Françoise Hardy. Brommers interesseerden mij niet. Ik was geen stoere kerel. Ik had een overgevoelige natuur en een hekel aan vuile praat.

Daar liep ik dus, eenzaam en alleen in Berlijn, de overgevoelige jongen in een vreemde, ongestuvrijde stad, met een koffer vol vrouwenkleden en een hunkerend hart, op zoek naar

een beetje warmte en begrip, die ik nergens vond. Ik voelde me tamelijk radeloos, om niet te zeggen ellendig, toen ik werd aangesproken door dat hoertje bij het station. En ondanks haar schriële uiterlijk was er iets in haar dat me aantrok. Ik was blij dat iemand tot mij sprak, eindelijk had ik menselijk contact. Ik schatte haar vooraan in de twintig. Ze was jong en vermoedelijk ten zeerste onervaren, maar de blik in haar ogen leek me zuiver en oprecht. Het was geen gehaaide hoer, ze was nog niet gehard en verbitterd door het leven van betaalde seks. Ik ging ervan uit dat ze een studente was die in geldnood zat en daarom in het beroep was gestapt. Ik dacht dat ik met haar een aangenaam contact zou kunnen hebben, dat misschien verder ging dan het louter seksuele. Wat dat seksuele betreft, dat was zeker niet memorabel. Ik weet zelfs niet meer of er echte betrekkingen hebben plaatsgevonden, waarschijnlijk niet. Er ging maar weinig lichamelijk vuur van haar uit, ik had het gevoel dat het tegen haar goesting was.

Wat ik later in mijn leven heb meegemaakt met dames van lichte zeden, was wel wat anders. Veelvuldig heb ik rondgedoold in steden als Hamburg, Parijs en Barcelona, op zoek naar de bevrediging van mijn zondige lusten. Ik kwam er terecht in louche, miserabele oorden waar ik in de klauwen viel van volleerde hoeren, goedkope wijven die mij compleet overweldigden met de macht van hun vrouwelijke seksualiteit. Ik vond de hoerenwereld waanzinnig fascinerend. Voor mij waren hoeren de bevestiging van een overtuiging die onwrikbaar in mij leefde, namelijk dat vrouwen het sterke geslacht zijn. Vele mannen denken nog altijd dat zij de heersers zijn van de schepping. Zij schijnen te geloven in het belachelijke fabeltje dat Eva is voortgekomen uit Adams rib. Ik vind dat ze dwalen. Ze vergeten dat elke man geboren is uit een vrouw. Ze vergeten dat een vrouw tot drie orgasmes kan beleven in

vijf minuten. Ze vergeten dat de natuur vrouwelijk is, dat we spreken over MOEDER NATUUR. Vrouwen kunnen een orgasme faken. Vrouwen hebben seksuele macht. Mannen hebben altijd goesting maar het is tenslotte de vrouw die ja zegt of nee. De hoerenwereld weerspiegelt mijn stelling over het sterke geslacht in extreme mate: het zijn de mannen die scheel van de geilheid naar hen toe kruipen en hen geld geven om eens te mogen seksen. Ik ben er zeker van dat vele meisjes daarom hoer worden: voor het machtsgevoel, nog eerder dan voor het geld. Ik denk vaak dat, als ik als vrouw was geboren, ik misschien een hoer was geweest. Ik zou het zeker eens geprobeerd hebben. Wat is er mis met gebruikmaken van je natuurlijke gaven? Ik doe als zanger toch net hetzelfde? Vooraleer men de hoeren veroordeelt, moet men eens bedenken dat er zonder deze vrouwen ongetwijfeld veel meer seksuele misdrijven zouden plaatsvinden. Veel opgekropte mannelijke agressie en frustratie vinden een uitlaatklep in een bordeel. Deze vrouwen doen aan sociaal werk, zij verlichten een hoop seksuele nood. Ik draag hen een warm hart toe.

Dit Duitse meisje was een beginnelinge, maar ik had het slechter kunnen treffen. Ze was liefdevol en zacht, ze was juist goed voor de eenzame, dolende jongen die ik was. Toen ik haar vroeg of ik mijn vrouwenkieren mocht aantrekken en zo met haar mocht vrijen, zei ze simpelweg ja. Ze maakte geen bezwaar, ze stond ervoor open. Ze zei dat ze het spannend vond. Zo beleefde ik mijn eerste lesbische liefdeservaring met een onbekend meisje in een Berlijns bordeel. Het was een overwinning, het was een bevrijding. Het was een ervaring waar ik heel mijn leven onbewust naar had gesmacht: vrouw zijn in het bijzijn van een vrouw, door een vrouw aanvaard worden als vrouw.